POKROK ZÁPADU

Semi-Weekly Edition.
Published by Pokrok Západu Ptg. Co.
1211 So. 13th St.—Tel. 1008.
Subscription, by mail, - $2.50 per year.

Vychází každé úterý a pátek.

Vydává - - Tiskařské Družstvo

Tiskárna: 509-511 jižní 12. ulice.
Telefon 1008.

Řídící redaktor: - - J. Rosický

Předplatné:
V místě s dodávkou do domu, bez přílohy. $3.00
S přílohou.......... $3.80
Poštou pro Spojené Státy a Kanadu, bez Knihovny Americké.......... $2.50
S Knihovnou Americkou.......... $3.20
Do Čech bez přílohy.......... $3.00
S přílohou.......... $4.50
Každý předplatitel oprávněn je k premii.

Ohlášky.

Drobné a různé ohlášky uveřejňujem pouze, když peníze k objednávce přiloženy jsou. Za drobné ohlášky obyčejné velkosti, nepřesahující palec, čítáme 75 centů za třikrát. Za různá ohlášení, blahopřání, úmrtí a jiná, čítáme $1.00 za tři palce za každé uveřejnění. Nechť každý proto přiloží objednávce tolik peněz, jak velkou ohlášku míti si přeje. Ceny ohlášek na delší dobu oznámí se ochotně na požádání.

Zásilky peněz

jsou nejbezpečnější, když se koupí na poště neb expressu "Money Order" a týž nám se zašle. Též v registrovaném dopise, aneb poukázkou bankovní jest zásilka jistá. Kdo chce platiti "checkem" na bank, nechť zašle o 15 centů více, proto že tolik musíme platit banku za kolekci, aneb ať koupí směnku (draft) na Omahu, Chicago neb New York. Na místě drobných peněz přijmeme též i 1- a 2-centové kolky. Všechny zásilky nechť jsou zasílány pod jednoduchou adresou pouze takto:

Pokrok Západu,
Omaha, Neb.

Omaha Nebr., 10. ledna 1899.

New Yorský milionář O. H. P. Belmont založil týdenní časopis The Verdict a sice za tím účelem, aby vedl boj proti trustům a monopolům. A pak že vrána vráně oči neklube.

Je skoro k neuvěření a přece pravda, že od té doby, co první dráha na světě byla zřízena, uplynulo teprve 70 roků, avšak nyní měří již železniční tratě 400,000 mil. Ba věru, že svět se pohybuje!

Ve Filadelfické mincovně bylo během minulého roku raženo $14,-759,257 mince zlaté a $11,770,-395 mince stříbrné. To bylo tedy za ten jeden rok raženo více stříbra, nežli za prvních 90 roků trvání republiky, ale stříbrařům to pořád ještě není dost.

V jižních státech, jak známo, mají zvláštní železniční vozy pro bělochy a zvláštní pro černochy. Teď jsme zvědavi, jak to bude na Filipínách, na kolik oddělení se tam budou vlaky dělit, když tam jsou nejen bílí a černí, nýbrž také žlutí, hnědí a červení.

Kdo praví, že se ohlašování nevyplácí? Dočítáme se v jednom časopisu, že prý jedno iowské děvče ohlašovalo, že chce ženicha; nalezla jej a ohláška se všemi přípravami ke svatbě stály jí $9.00. Do roka dal se týž na vojnu, byl zabit v minulé válce u Santiago, zanechal ženě $3,000 pojištění a za nedlouho bude vdova dostávati pensi až do smrti.

V jednom z minulých čísel psala Dennice Novověku, vzhledem ku zápletkům nastávajícím: "Spojené Státy uvařily si tentokráte kaši, která jim dlouho bude ležet v žaludku." Dennice Novověku bezpochyby zapomněla, že byla ze všech žlutých časopisů tím nejžlutějším a byla by McKinleyho, ne na lžičce, ale v kapce vody utopila, protože nespěchal tu kaši vařit.

Jak daleko jest náš jih posud za veškerým ostatním civilizovaným světem, o tom podávají důkazu nejnovější snahy jeho. V některých státech jižních v nichž jest v platnosti zákon, že daň školní, kterou platí běloši, používati se má ku vydržování škol pouze pro bělošské dítky a školy pro černošské dítky mají vydržovány býti pouze z daní, jež platí černoši. Patrně, že na jihu posud neuznávají zásadu uznanou ve všech civilizovaných zemích, že stát má pečovati o vzdělání veškerého obyvatelstva. Z té příčiny jsou skoro ve všech státech evropských zákony o nucené návštěvě školní a ve státech severních i školní knihy se opatřují na obecný náklad. Dle toho Jihané nechtí, aby kdy z černochů se stali lidé civilizovaní, nýbrž ovládáni jsou posud tou samou myšlénkou, jako byli před padesáti lety a chtí v černoších míti pro vždy jen dobytek.

* V Clevelandu vynalezl W. H. Packer zvláštní vochlovač, jímž prý hoch snadno 400 liber [illegible] denně vyvochlovati může. Tím ovšem učiněn by byl ve vy[illegible]ování vláknité rostliny této [illegible] pokrok.

Již to začíná.

Že politika rozpínavosti by vedla nás k neustálým nesnázím, o tom nemůže pochybovati nikdo, kdo uváží, jaké jsou to krajiny a jaké obyvatelstvo, kteréž ku Spoj. Státům připojeno býti má. Nechť se nyní ohlédneme kamkolivěk po oněch bývalých osadách španělských, všude to vře a všude nespokojenost propuká. O Filipínách jest známo, že Aguinaldo a jeho přívrženci, kteříž pozvedli zbraň proti Španělům, dávno dříve, než loďstvo Spojených Států zničilo eskadru španělskou v zálivu manilském, s veškerým důrazem prohlašují, že bojovali o svobodu a neodvislost a že nehodlají zbraně složiti, pokud nedosáhnou toho po čem baží.

V Madridu uveřejněno jest a sděluje se sem vyjádření jednoho z bývalých prefektů na Filipínách, kterýž praví:

"President McKinley osvědčil svou úplnou nevědomost o situaci na Filipínách. Když Američané obsadili Manilu, byly pouze čtyry povstalecké provincie. Američané povzbuzovali revoluci a nyní jsou sami obětmi podpory, kterouž poskytovali povstalcům, kteříž stali se pány celého souostroví, vyjma Mindanao, kdež Mussulmané vzpírají se uznati americkou nadvládu, ačkoliv posud nepovstali. Neoblíbenost Aguinaldiho má příčinu svou v jeho přátelství k Američanům."

Podobně jako Filipínci počínají sobě i povstalci kubští. Povstalecký generál Maximo Gomez, kterýž táboří dvacet mil západně od Havany, vydal prohlášení k armádě kubské, v němž vyzývá své spoluvlastence, aby se nerozcházeli, pokud nebude skončeno ve Washingtoně vyjednávání ohledně výplaty pro vojsko povstalecké. V provolání tom praví mezi jiným: "Nadešel okamžik, abych veřejnosti vysvětlil mé jednání, mé cíle, kteréž vždy byly v souhlase s povinností ku zemi kteréž sloužím. Američané, naši tajní spojenci, skončili válku se Španělskem a podepsali smlouvu míru. Já jsem považoval za svou povinnost, abych nehnul se za jakýmkoliv politickým aneb jiným cílem z místa, kde jsem tasil meč, pokud nepřátelé armády úplně neopustí ostrov. Má přítomnost jinde byla by vyrušila klid, potřebný k zjednání míru. Aniž jsem chtěl spůsobiti Kubáncům nesnáze zbytečnými manifestacemi po dobu změny. Doba proměny jest skončena, armáda nepřátelská opouští zem, svrchovanost velkých Spojených Států počíná, jak vyhraženo bylo v protokole, po celém ostrově. Avšak Kuba není ještě svobodnou a neodvislou. Samospráva posud není zřízena. Z té příčiny musíme zaslíbiti se tomu, abychom docílili odstranění příčin amerického zakročení. Však především jiným jest spravedlivo vůči kubské armádě a jest zapotřeby, nežli osvoboditelé lidu se rozejdou, aby co záruka pořádku zaplaceno bylo, co země dluží svým vojínům. Očekávaje tohoto výsledku, jsem pohotově pomahati Kubáncům v dohotovení díla, jemuž jsem zasvětil celý svůj život."

Z toho je viděti, že nejnadšenější a nejobětavější vůdce povstalecký není ještě pohotově složiti zbraň a ruce v klín a podrobiti se všemu, co přáti si budou Spojené Státy. Povstalci kubští domahají se samosprávy, totiž nadvlády nad ostatním obyvatelstvem.

Této nadvlády opět obávají se jiné třídy obyvatelstva na Kubě, zejmena ty, kteréž přejí sobě vládu spořádanou a ustálenou, kteří chtí míti bezpečnost osoby i jmění. Jak vyhověti oboum stranám, to bude pro Spojené Státy právě tak těžkým oříškem k rozlousknutí, jako to, aby se vlk najeď a koza celá zůstala.

Ze Santiago de Cuba opět nejnověji sděluje se: "Včera večer odbývaly se schůze všech politických klubů a i ti nejkonservativnější občané, kteří příznivi jsou annektování Kuby ku Spojeným Státům, byli ohromeni nařízeními, vyšlými z Havany, ku soustředění celních příjmů tam. Minulých 48 hodin změnilo zde situaci úplně. Provincie tato se ponenáhlu usazovala a byla spokojena s pořádkem který převládal, uznávajíc prospěch z něho vyplývající. Teď je ale změna úplna a není přepínáno když se řekne, že situace jest kritickou, že sirka spůsobí plamen, kterýž by vrhl celou provincii v povstání. Připouští se všeobecně, kdyby tisíc lidí bylo náhle propuštěno z obecných prací, že by krok takový nepochybně spůsobil revoluci, kterouž by bylo těžko potlačiti."

Tato nespokojenost v Santiagu spůsobena byla nařízením, kteréž dal vojenský velitel na Kubě, gen. Brooke, aby kolektor celní neukládal žádné peníze na bankách a zároveň zrušil několik podřízenějších úřadů v Santiagu, z čehož se dovozuje, že obchod má tedy soustředěn býti v Havaně.

Staneme-li se pány dosavadních držav španělských, budeme míti neustále co dělat s krocením živlů nespokojených, kteréž nebude lze upokojiti jinak, nežli mocí a násilím.

Pařížská smlouva míru.

Minulý úterek předložena byla kongresu smlouva míru, uzavřená v Paříži mezi zástupci Spojených Států a Španělska, kterouž tutou výtahu podáváme:

Článek 1. Španělsko vzdává se veškerých nároků a svrchovanosti na ostrov Kubu a Spojené Státy zavazují se, po vyklizení téhož, týž obsaditi a pečovati o ochranu života a majetku.

Článek 2. Španělsko postupuje Spojeným Státům ostrov Porto Rico a jiné ostrovy pod svrchovaností španělskou v Západní Indii a ostrov Guam ze souostroví Marianského.

Článek 3. Španělsko postupuje Spojeným Státům souostroví zvané Filipínské ostrovy. Spojené Státy zaplatí Španělsku obnos $20,000,-000 do tří měsíců po výměně potvrzení smlouvy této.

Článek 4. Spojené Státy budou po deset roků od potvrzení této smlouvy, připouštěti španělské lodi a zboží do přístavů filipínských za týchž podmínek, co lodě a zboží ze Spojených Států.

Článek 5. Spojené Státy po uzavření této smlouvy odešlou nazpět do Španělska na své vlastní útraty zajatce španělské v Manile, vrátivše jim jejich zbraně. Španělsko vyklidí Filipíny a ostrov Guam za týchž podmínek, jako Porto Rico a jiné ostrovy západoindické, dle protokolu ze dne 12. srpna, 1898. O čase, do kteréhož vyklizení státi se má, dohodnuto bude mezi oběmi vládami. Veškeré zbraně, nezajmuté lodě, střelivo a zásoby jakékolivěk na Filipínách a Guamu podrží Španělsko. Děla a těžké zbraně v pevnostech zůstanou na místě po šest měsíců, do kteréž doby mohou je Spojené Státy od Španělska odkoupiti.

Článek 6. Po podepsání smlouvy propustí Španělsko všechny zajatce válečné a všechny osoby, jež zadrženy byly, aneb uvězněny, pro politické přestupky v příčině povstání Kuby a Filipín, i během války se Spojenými Státy. Spojené Státy navzájem propustí všechny zajatce, kteříž americkému vojsku do rukou padli a přičiní se o propuštění všech španělských zajatců v rukou povstalců na Kubě i Filipínách. Vláda Spojených Států na své vlastní útraty pošle do Španělska a vláda španělská na vlastní útraty do Spojených Států takto propuštěné z Kuby, Porto Rico a Filipín.

Článek 7. Spojené Státy i Španělsko vespolně vzdávají se všech nároků na náhradu, národní i osobní, jakéhokoliv druhu, buď vlády aneb jejich občanů aneb poddaných, proti vládě druhé, kteréž vznikly od počátku nedávného povstání na Kubě a před potvrzením této smlouvy, zahrnujíc v to i nároky na odškodnění za výlohy válečné. Spojené Státy samy upraví a rozhodnou nároky svých občanů proti Španělsku.

Článek 8. Španělsko postupuje v souhlasu se články 1, 2 a 3 na všech postoupených državách všechna přístaviště, pevnosti, kasárna, budovy, cesty a jiný nemovitý majetek, kterýž tvoří nyní obecné jmění a co takové náleží Španělsku. Postup tento nevztahuje se však na žádný majetek patřící provinciím, městům, aneb obcím, církevní aneb jakýkoliv jiný, kterýž zákonnitě jest držen. Však postup zahrnuje v sobě veškeré listiny a dokumenty vztahující se na svrchovanost postoupených držav, kteréž nalezají se v archivech španělských a v případech, že některý spis pouze jen částečně vztahuje se na tuto svrchovanost, bude poskytnut opis téhož na požádání. Archivy a pozemkové zápisy mají zároveň postoupeny býti.

Článek 9. Poddaní španělští, kteříž jsou rodilými Španěly, bydlícími v území postoupeném, mohou v témž nadále zůstati, aneb se odstěhovati, požívajíce plných práv majetkových. V pádu že zůstanou, mohou nadále zůstati občany španělskými, když do roka od potvrzení této smlouvy přihlásí se u soudu a prohlásí, že chtí zůstati občany španělskými. Jinak, jestli to neučiní, budou považováni za občany národnosti toho území, v kterémž přebývati budou. Občanská a politická práva rodilého obyvatelstva v území postoupeném ustanovena budou kongresem Spoj. Států.

Článek 10. Obyvatelstvu území Španělskem postoupeného, zabezpečena bude úplná svoboda náboženská.

Článek 11. Španělové bydlící v území, kteréž Španělsko postupuje, podléhati budou ve všech civilních i kriminálních soudních záležitostech soudům dotyčných zemí v nichž bydlí a obyčejným zákonům jimiž se řídí a budou míti právo domahati se spravedlnosti, jako občané oné země.

Článek 12. Nedokončené soudní řízení v době kdy vyměněno bude potvrzení této smlouvy, díti se má dle následujících pravidel:

1.) Rozsudky vydané v civilních i kriminálních záležitostech v té době, z kterýchž podle španělského zákona nelze učiniti odvolání, budou považovány za konečné a dojdou provedení dotyčnými úřady.

2.) Civilní pře soukromých jednotlivců, kteréž ve zmíněné době nebudou rozhodnuty, mohou ku konečnému rozhodnutí řízeny býti úřady kteréž je projednávají, aneb v soudech, jež později budou zřízeny.

3.) Kriminální žaloby nerozhodnuté v době zmíněné vrchním soudem Španělska, proti občanům postoupeného území, zůstanou v moci toho úřadu, až do konečného rozhodnutí, když toto však se stane, provedení téhož svěřeno bude úřadům, kteréž nastoupnou na místo těch jež byly.

Článek 13. Práva majetku docílená Španěly na územích postoupených dle zákona o patisku v době než tato smlouva potvrzení dojde, budou náležitě šetřena. Španělská díla vědecká, literární a umělecká, když nebudou čeliti proti pokoji v územích, budou připuštěna bez cla po dobu deset roků, od výměny schválené smlouvy.

Článek 14. Španělsko má právo zříditi konsulární úřady v přístavech a městech v území, jichž se tímto vzdává.

Článek 15. Vláda každé z obou zemí poskytne po dobu deset roků lodím obchodním druhé země ty samé výhody v každém ohledu, na tak dalece co se týče poplatků v přístavištích, jako svým vlastním lodím, kteréž se nezanášejí obchodem pobřežním. Tento článek může býti zrušen kteroukoliv z obou stran na šestiměsíční výpověď.

Článek 16. Vyrozumívá se, že jakékoliv závazky, jež touto smlouvou Spojené Státy na se přijaly ohledně Kuby, obmezeny jsou na dobu, pokud budou Kubu v obsazení držeti a při vzdání se téže, uvědomí vládu na ostrově zřízenou aby tyto závazky převzala.

Článek 17. Tato smlouva bude potvrzena presidentem Spojených Států na radu a svolení senátu a královnou španělskou a potvrzení bude vyměněno ve Washingtonu do šesti měsíců, aneb dříve, budeli možno.

Poselství guvernera Nebrasky.

Jak jsme již dříve sdělili, jest poselství, kteréž předložil odstupující guverner Holcomb státnímu sněmu, obšírnější než které z dříve kdykoliv před tím podaných a skoro tak dlouhé, jako poselství presidenta McKinleyho předložené kongresu před měsícem. Proto můžeme z celého poselství pouze podati tresť.

Guverner počíná ovšem s předmětem, kterýž v minulých měsících všeobecnou pozornost poutal, totiž s válkou španělsko-americkou a její skvělých výsledcích. Mezi jiným uvádí, že Nebraska postavila do války tři pluky, v okrouhlém počtu 4000 mužů.

Druhou věcí, o kteréž pojednává, jest výstava zamississippská, pro jejíž pochvalu nenalezá dostatečných slov a stať tu končí ujišťováním, že velká tato výstava přinesla nesmírného a neocenitelného prospěchu všemu našemu lidu i celému západu vůbec a že prospěch z ní vyplývající pociťován bude po mnohá pokolení, tak dlouho, pokud člověk milovati bude pokrok a snažiti se o zdokonalení poměrů životních a o lepší a dokonalejší civilizaci.

Za minulé dva roky těšila se Nebraska všeobecnému blahobytu a prospívání. V roce 1897 postoupili jsme na prvé místo co do hojnosti sklizně kukuřice, ač třebas toto postavení stále nelze nám udržeti, přece jen jím dokázali jsme, že Nebraska snese příznivě porovnání s těmi nejpřednějšími státy rolnickými. Mnohé farmy dříve opuštěné v západní části státu se znovu osazují a zavodňováním ta část státu byla proměněna v zahradu a miliony akrů dříve nespůsobilých, vydávají nyní přehojných úrod.

Ač po minulé dva roky správa státu řízena byla pečlivě, jest finanční stav náš proto přece neuspokojivým. Při počátku dvouleté lhůty dnem 1. prosince 1894 obnášel dluh státní dle zprávy auditora a pokladníka, jak následuje:

Dluh na staré úpisy..........	$449,267.35
" " úpisy vydané k podpoře..	100,000.00
" " nevyplacené poukázky na pokladníka..........	575,825.75
Celkem..........	$1,127,093.10

Do konce toho dvouletého období, do 30. listopadu 1896, zrostl tento dluh na $2,404,540.82, z kteréžto částky bylo $468,267.33 dluhu na úpisy a $1,936,273.47 nevyplacených poukázek na pokladníka. Dle zpráv státního pokladníka a auditora za dvouletí právě skončené zbývá dluhu na úpisy $153,267.35 a nevyplacených poukázek $1,571,634.01, tak že celý státní dluh úroky nesoucí obnášel dnem 30. list. min. roku $1.724,951.36. O splacení úpisů není třeba míti starost. Zbývající úpisy jsou majetkem nadačního fondu školního a mohou splaceny býti aneb ponechány podle přání. Jinak jest ale se dluhem, jaký tvoří nezaplacené poukázky na pokladníka. Na tyto platí nyní stát $75,000 i více ročně úroku, neboť poukázky na pokladníka vystavené nemohou se platiti dříve než za 18 až 22 měsíců po vydání. Tento neblahý stav zaviněn byl nešetrností v minulosti. Sněm, kterýž zasedal před čtyřmi roky, povolil vydání $2,537,539.60, kdežto daně přinesly příjem pouze $1,738,-592.53. Bylo tedy povoleno vydání $798,947.07 větší, nežli co obnášely příjmy ze všech zdrojů. Sněm před dvěmi lety povolil vydání $2,125,344.40, však příjem obnášel pouze $1,975,534,54, tak povoleno bylo vydání o $149,906.-86 větší nežli co obnášel příjem. A tak každým rokem zrůstá schodek hlavně z této příčiny. Jest ovšem pravda, že máme neskolektovaných dlužných daní $2.422,033.43, a kdyby ty byly splaceny, tedy by byl ještě přebytek. Ale ač těchto se každým rokem se něco splácí, přece dluhy tyto zrůstají každým rokem o větší částku, než co se splatí starého dluhu. Proto by se neměla činiti vydání nežli v mezích jistých a určitých příjmů.

Stát ztratil v minulých letech $322,450.79 ve zbankrotilých bankách a není naděje, že by se mnoho z této částky mohlo nazpět obdržeti, Mimo toho ztratil zpronevěřením bývalého pokladníka Bartleyho $553,047.61. Guverner pak obšírně vykládá celý průběh soudu proti Bartleymu a jeho ručitelům a ovšem nebéře za to žádnou vinu na sebe, ačkoliv jest dobře známo, že kdyby byl činil svou povinnost, když před čtyřmi lety nastoupil a požadoval od Bartleyho vykázání se penězy a dobrou záruku, bylo by se z valné části této ztrátě předešlo.

Ohledně trvalého neboli nadačního školního fondu upozorňuje, že týž nelze za nynějších okolností s úspěchem uložiti a proto leží stále mnoho peněz ladem, nepřinášejíc úroků. Ústava předpisuje, že peníze tohoto fondu mají se ukládati pouze koupí státních aneb okresních úpisů a soudy rozhodly, že též poukázky na státního pokladníka lze považovat za státní úpisy. Státních úpisů jest nezaplacených pouze $153,-277.35 a kdežto hotovost nadačního fondu zrůstá, okresní úpisy nejsou k dostání. Nyní uloženo jest nadačního jmění $3.589,030.-21. Za minulé dva roky zrostlo o $382,509.09 a během příštího desetiletí zroste nadační fond na šest až osm milionů, i bude zapotřebí postarat se o to, jak má býti ukládán, aby uložen byl bezpečně. Prozatím, pro časovou výpomoc, bylo by snad dobře, kdyby se snížil úrok na poukázky na pokladníka státního. Úroků se nyní platí 5 procent na poukázky (warranty) a jsou pilně hledány těmi, kdož chtí peníze bezpečně uložiti, tak že se na ně platí ještě premie. Kdyžby nesly pouze 4 procenta, ušetřil by stát na straně jedné a získaly by se tyto poukazy pro nadační školní fond.

Z této, jakož i jiných příčin, jest zapotřeby, aby svolán byl ústavodárný sněm, neboť veškery dosavadní pokusy opraviti naší ústavu byly marnými. Rychlý zrůst a vývin státu vyžaduje, aby naše základní zákony byly revidovány a přispůsobeny nynějšímu poměru.

Zákony o ukládáni daní potřebují též důkladné opravy a guverner upozorňuje, že by mohla býti uložena též daň na dědictví. Když by spravedlivějším roztříděním daní docílil se větší příjem, mohl by nynější dluh býti umořen svým časem.

Zákony vztahující se na pojišťovací společnosti potřebují též opravy. Tak ku příkladu pojišťovací společnosti na život musí se do jisté míry řídití zákony vztahujícími se na pojišťovací společnosti proti ohni. Tyto poslednější opět měly by podrobeny býti složení jakési záruky, pro případ, že vzdají se obchodu ve státě a udá se pak škoda nějaká a povinnost placení náhrady, v kterémž případě pak pojištěnci musí domahati se práva svého mimo stát. Též by měly pojišťovacím společnostem uloženy býti nějaké daně větší než dosud. Za rok 1897 platily v Nebrasce pojišťovací společnosti daně pouze $17,131, kdežto v Colorado $92,649, ve Wisconsinu $166,074, v Kansasu $74,712, v Iowě $159,367 a ve východních státech na mnohé statisíce. Pojišťovací společnosti měly by dány být pod dohled zvláštní komise, aneb zvláštního úřadu státního. Minulý sněm přijal zákon zapovídající společnostem pojišťovacím spolčování se za účelem odstranění soutěže, avšak společnosti zákonu se nepodrobily a žaloba k tomu cíli jest posud soudně nerozhodnuta.

Guvernér odporoučí stavbu přístavku k blázinci v Lincoln. Ohledně domova pro opuštěné, o jehož správu panuje spor, totiž soukromá společnost dovozuje, že má právo ústav říditi, ačkoliv prostředky od státu požaduje, opakuje co řekl před dvěmi lety, že totiž ústavy jež stát vydržuje, mají též býti cele ve správě jeho. V káznici zaměstnává se 110 trestanců v bednárně hotovením sudů, 95 hotovením košťat a 7 v dílně obuvnické. Ostatní, kteří jsou schopni práce, zaměstnáváni jsou rozmanitě. Na vydržování káznice bylo povoleno pro dva roky končící dnem 18. listopadu 1894 $97,104.77 a pro následující dva roky končící 30. listopadem 1896 $42,143.93. Minulý sněm povolil k tomu cíli $60,000, z toho bylo použito $19,769.55 a asi $3000 bude ještě zapotřeby, tak že $37,-000 z povolených zůstane v pokladně.

Působnost statistické úřadovny by měla býti rozšířena, tak jako i sbírání statistických zpráv o úrodě mělo by býti zdokonaleno a zákony na lepší ochranu dobytka proti nakažlivým nemocím přijaty.

Vrchní soud zvrhnul zákon přijatý sněmem roku 1893, ustanovující sazbu dovozní pro dráhy. V rozsudku svém soud sice praví, že stát má nepopíratelné právo ustanoviti sazbu dovozní v hranicích státu, avšak tato sazba musí býti přiměřená a ne tak nízká aby nepřinášela žádný příjem z majetku investovaného. Dle toho rozhodnutí státní sněm má právo sazbu ustanoviti, nemá ale práva rozhodovati o tom, co jest sazbou přiměřenou, nýbrž to musí dříve soudně vyšetřeno býti. O to není sporu, že dráhy mají právo požadovati, aby jejich majetek jim přinášel přiměřený výtěžek. Však zjištění co jest přiměřená sazba závisí od toho, jak oceňovati dráhy, zda-li podle vydaného množství akcií a dluhopisů, nebeřouce ohledu na to, zda-li tyto podvodně byly rozmnoženy, aneb ve skutečné v tom čase hodnotě, aneb dle toho co vynáší. Každý jiný majetek jest podroben klesnutí v ceně následkem upotřebení nových vynálezů, zdokonalení ve výrobě a z jiných příčin a též i dráhy měly by tomu podrobeny býti. Rozsudek vrchního soudu neustanovuje žádné pravidlo, dle něhož by se mohlo jednati a bude zapotřeby tedy ještě dalších soudních rozhodnutí, než se světla v tom ohledu nabyde. Guvernér odporoučí, aby byl přijat nový zákon, ustanovující sazbu, tak aby lid byl prost přílišné vyděračnosti. Nepochybně, že se dráhy opět k soudům odvolají, a bude to trvati několik roků, než zákon platnosti nabyde, však jest to jediná cesta, jak se konečně sprostiti vyděračnosti drah a musí dříve nebo později nastoupena býti.

Prozatím, nežli se to stane, je jedinou ochranou železniční komi-